20/09/2021

Честваме празника на св. Евстатий Плакида

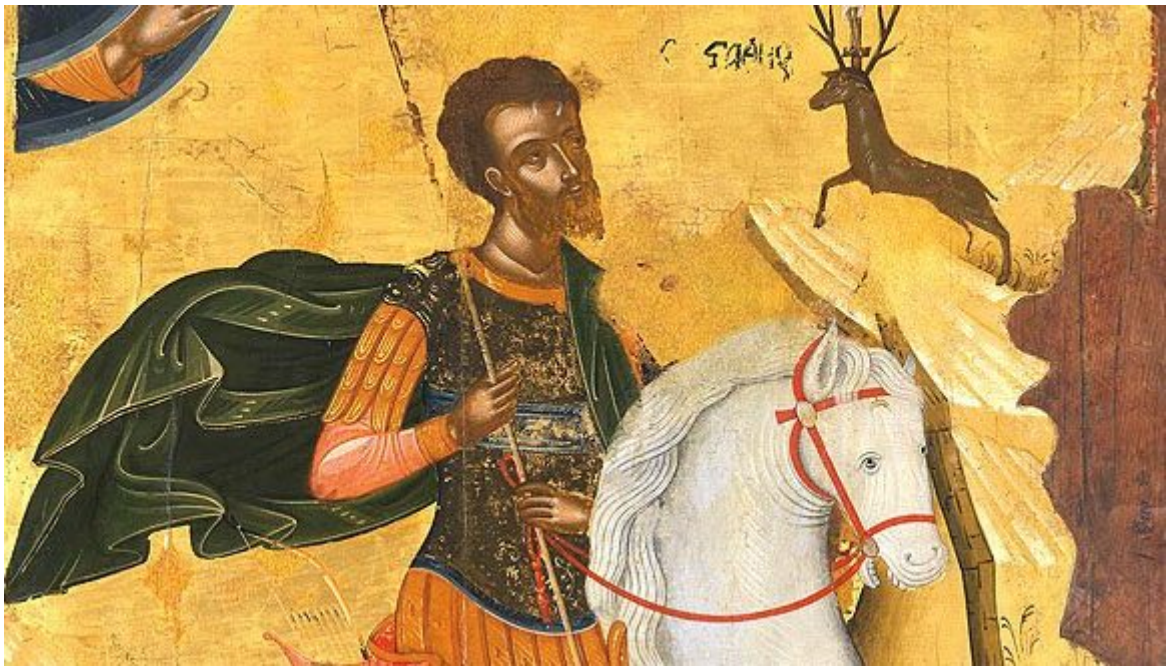

Св. великомъченик Евстатий живял през втората половина на първия и първите десетилетия на втория век.

Като езичник носел името Плакида. Бил прославен римски пълководец при царуването на императорите Тит и Траян.

Неговият жизнен път изглежда твърде необикновен. Като праведния Иов в Библията той минал през много изпитания, но не паднал духом. Напротив – колкото повече бил поразяван от удари в живота, толкова повече крепнел и растял духом. По своите нещастия, като по стъпала, се изкачвал все по-нагоре, докато стигнал до мъченическия венец.

Евстатий расъл в езичество. По природа със здрав разум и чиста душа, той скоро разбрал цялата суетност и лъжовност на езичеството. Спасителят е казал: “Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога”. И чистият по сърце Евстатий, осенен от особено небесно откровение, познал истинския Бог.

Той приел свето Кръщение заедно с жена си Теопистия и синовете си Агапий и Теопист. Прекарвал живота си в благополучие. Скоро обаче се заредили и изпитания.

Историята на благочестието свидетелства, че никой не е удостояван с

Небесното царство без венеца, изплетен от трънните, с които е осеян земния път. По трънлив път трябвало да мине и Евстатий със семейството си, за да се спаси.

Първото изпитание у него било това, че изгубил цялото си богато имущество и измрели всичките му слуги. За него било особено тежко да изпадне изведнъж в крайна бедност и да се лиши от помощниците си.

Към големите материални лишения се прибавили оскърбленията от предишните му приятели. Станал последен бедняк, той узнал, че повече от тях са обичали в него само богаството му. Те го изоставили в нещастието. Готови били да обвинят него за постигналите го беди.

Евстатий преживял това много тежко. Не възроптал против Бога. Решил да напусне родината си заедно с цялото си семейство. Не искал да живее повече там, гдето станала печалната промяна в живота му. Не можел да понася това, че хората изменили коренно отношенията си към него, към жена му, към синовете му.

Той заминал за Египет, гдето можел да скрие своя сан. Заел се с надничарска работа, за да прехранва семейството си.

Тук обаче го сполетяла още по-голяма беда: разбойник отвлякъл жена му, а синовете му се изгубили в пустинята.

Евстатий прекарал в Египет 15 години в мъки, лишения и труд. С постоянна молитва уталожвал скръбта по загубените скъпи същества. С устойчива покорност на Божията воля, с несъмнена надежда на Бога и със съзнание за краткостта на земните изпитания и с вяра в обещаната блажена вечност Евстатий водел живот, достоен за званието християнин. И Бог го възнаградил щедро за високите му добродетели.

В това време варвари застрашавали столицата на империята – Рим. Император Траян си спомнил за бившия военачалник Плакида, който не веднъж отблъсквал с успех враговете. Заповядал да го намерят, за да му повери наново командването на войската. Евстатий бил открит и доведен в Рим. Императорът го приел с почести и го назначил за върховен началник на римската войска.

Походът срещу варварите завършил с блестящ успех.

Евстатий се връщал тържествено в Рим начело на победоносната войска. При

това завръщане той имал голямо щастие: в лицата на двама прекрасни момци – войници открил своите синове, а в лицето на една жена, която прислужвала във войската – своята съпруга. Овчари били отървали синовете му от нападналите ги в пустинята зверове и ги отгледали като свои чеда. Бог бил избавил жена му от нейния пленител, като го наказал със смърт. Вестта за това чудно събитие се разпространила бързо измежду войниците. И цялата войска споделила радостта на своя любим военачалник.

Като че ли нищо вече не могло да помрачи тая радост – радостта на събралите се наново след толкова тежки години съпруг, съпруга и синове.

Но кратко е земното щастие. Кратко се оказало то и сега за тия Божи човеци. То блеснало за миг, за да ги укрепи за още по-голямото изпитание, което им предстояло, за да направи още по-скъпоценна пред Бога и човеците тяхната жертва.

Войската пристигнала в столицата. Новият император Адриан, който наследил умрелия Тит, приел с големи почести удържалите славна победа над варварите и пожелал да отпразнува това събитие чрез тържествено жертвоприношение на езическите богове. Насъбрали се за вземат участие в това празненство всички войници, всички граждани на Рим, които все още вярвали в езическите богове. Само Плакида, главният виновник на честваното събитие, не се оказал в храма …

– А къде е Плакида? – запитал императорът, който веднага забелязал отсъствието му.

Адриан наредил веднага да го извикат. Запитал го:

– Защо не вземаш участие в благодарственото жертвоприношение на боговете?

– Аз съм християнин – отговорил Евстатий. – Почитам единия мой Бог – Господ Иисус Христос. Нему благодаря. Него славя. Аз знам, че Той изпрати Своята помощ за победа над враговете …

Разгневен от тоя отговор и разярен до крайност от съпротивата на Евстатий да вземе участие в езическото празненство, тоя жесток гонител на християните, император Адриан, не пощадил прославения с победи и любов от народа военачалник. Лишил го от военен сан и заповядал да го предадат заедно с цялото му семейство на зверовете в цирка.

За изумление на многобройните посетители в цирка зверовете не се допрели до Евстатий, до жена му и синовете му. Тогава тия твърди и неустрашими изповедници на името Христово, укрепени от вярата, че временната нова среща на тяхното семейство е само начало на тяхното вечно съединение в обителите на Небесния Отец, с радост приели следващото наказание – да бъдат хвърлени в нагорещена пещ. Тук те се сдобили с блажена мъченическа смърт. Телата им останали невредими в огъня.

Благочестиви християни ги погребали с почести.

Това станало в 126 година.

Светите мощи на тия великомъченици – Евстатий, жена му и синовете му, се намират в Рим, в църквата „Св. Евстатий“.

bg-patriarshia.bg